

-5-

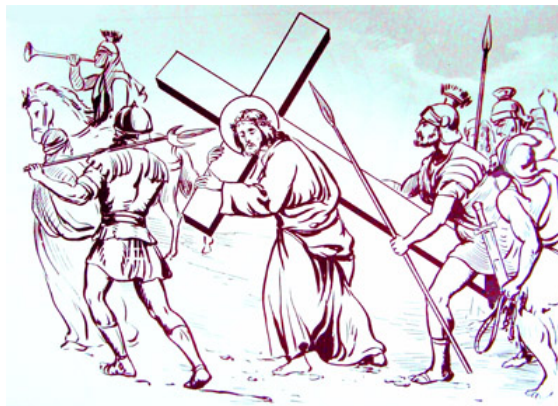
Можда он у оним необичним тренуцима није ни осећао разлику између себе и Јевреја у мишљењу о Исусу. Он је преносио своју мисао у њих, своју велику и одушевљену мисао о посети Божјој, о чуду Божјем на себи, те није могао ни приметити њихове ситне и злоковарне мисли, које су се скривале као змије испод лишћа. Он је мислио о прослављању Господа Исуса, свога Добротвора, а Јевреји су мислили о убиству Његовом. Јер се каже даље: **и гледаху Јевреји да убију Исуса** (Јов. 5, 16).

Зашто да Га убију? Је ли зато што је Он био једини човек, кога је узети болесник у Витезди видео за тридесет и осам година? Зато, да. И још Он зато што је Он био једини човек, који је ценио живот једнога човека више него ли мртви кип јеврејске богиње Суботе.

-6-

Но кроз све теснаце и заседе јеврејске пакости Господ је пролазио неповређен, ширећи Своје Јеванђеље човекољубља делом и речју, све до онога часа када је Њему било угодно, да се пусти Јеврејима у руке, да би кроз понижење показао Своју праву величину, и да би кроз смрт победио смрт.

Зато нека Му је слава и хвала, заједно са Оцем и Духом Светим - Тројици једнобитној и неразделној, сада и навек, кроза све време и сву вечност. Амин.

2. део

Недеља IV по Васкрсу

НЕДЕЉА РАСЛАВЉЕНОГ

«Благо човеку који са стрпљењем и надом у Бога подноси сва страдања у овом животу. Његов један дан претегнуће на мерилима небесним месеце и године безбожника, који, или се весели без страдања, или страда без стрпљења и наде у Бога»

св. Николај охридски и жички

Ране прошлости су у прошлости; треба да их оставимо у прошлости. Све грешке прошлости, туге прошлости, разочарења прошлости, страхови прошлости јесу у прошлости; треба да их и оставимо у прошлости. Нека изгоре у Божјој праштајућој љубави.

Данас је ново и свеже. Данас смо нови људи, који дочекују живот на нов начин. Нека одлази прошлост, а ми живимо радосно, слободно срећно данас.

Код пророка Исаије читамо: Не помињите шта је прије било и не мислите о старијем стварима. Ево, ја ћу учинити ново, одмах ће настати (Ис 43,18-19).

Када се треба сећати прошлости?

Не треба све из прошлости заборавити. Функције нашег ума нису да све заборавимо, већ и да памтимо. Постоје неке прекрасне ствари из прошлости којих се треба увијек сећати. У Старом завету Бог позива свој народ да се сећа великих ствари које му је у прошлости чинио. «Сећај се кад си изишао из Египта. Сећај се пута којим те је Господ Бог твој извео.» Израиљци су били робови код Египћана, али их је Бог ослободио. Ако им је Бог могао помоћи у таквом стању у прошлости, сигурно је да им може

помоћи и у садашњим и будућим невољама. Оно што је Бог чинио, може увијек да чини. Тако је народ Божји бивао радостан, кад се сећао великих ствари, које му је Бог учинио у прошлости.

На свакој литургији позивамо се да се сећамо и никад не заборављамо великих дела које је Исус за нас учинио: «Сјећајући се, дакле, ове спаситељне заповијести и свега што се ради нас збило, крста, гроба, тридневног васкрсења, вазнесења на небо и сједења с десне стране Оца и другог славнога доласка.»

Кад се сјећамо шта је све Исус за нас учинио, оснажујемо се да се носимо с прошлошћу.

Свако од нас има у свом уму и срцу албум љупких слика из прошлости; догађаја који нам доносе радост; чуда Божје силе и љубави у нашим животима. Ово никада не треба заборављати, већ се увијек подсећати и за то захваљивати Богу.

Ако греси и погрешке прошлости парализују наш живот, принесимо их Господу, искреним и истинским покајањем. Он, који је исцијелио ослабљеног, из данашњег еванђеља, може и нас исцијелити и ослободити.

Запамтимо да Бог не жели да нас прошлост парализује, нашим болним сјећањем, већ да нас надахне и оснажи дивним сећањима

на оно што је Бог у Христу за нас учинио у прошлости: на крст, на своје васкрсење и вазнесење, и на много других дјела, која је лично учинио у нашем животу у прошлости. Сећај се ових дјела. Сећај их се и не заборављај их. Он који свога Сина не поштеде, него га предаде за све нас, како да нам с њиме и све не дарује (Римљ 8,32).

А човек отиде и каза Јеврејима, да је оно Исус који га исцели.

Он је казао то добросавесно и добронамерно. Био је питан за Исуса, и он је мислио, да треба да каже. У исто време, он се осећао дужним пред својим добротвором, па је мислио, да треба да објави Његово име свима и свакоме, нарочито онима који питају за Њ.

Лежећи тридесет и осам година и не мислећи ни о чем до о својој муци, он, бедник, није могао ни сањати, какво је зло срце у ових људи, који се распитују за Исуса. Од куда је он могао и слутити, да они распитују за Њ не да Га прославе као чудотворца него да Га убију као нарушитеља суботе?

Запазите: он отиде и каза Јеврејима, да је оно Исус који га исцели: не, дакле, који му рече, да узме одар свој у суботу него који га исцели: Он је сав заузет мишљу о свом исцељењу и Исцелитељу, док су Јевреји заузети мишљу о суботи и нарушитељу суботе.